

Уривок з книги «Історія Легіону Українських Січових Стрільців», що пов'язаний з селом [Синьовидне](#)

Австрійські війська продержались у Стрию всього 3 дні. Дня 22 жовтня 130 бригада знову завершила на [Синевідсько](#). Туди долучилася з Дрогобича 129 бригада. Тепер знову 56 дивізія покористувалась „синевідською брамою" та спинила похід російських військ на Бескид. Противник атакував австрійські війська з чола й рівночасно змагав обхопити праве крило дивізії.

Дня 26 жовтня московські відділи підходять під село **Побук**, де їх зустрічає сотня **Дудинського**

. У видолах річки Сукілі та Бязи їх здержує сотня Барана. Та це наміру ворога не збентежило; 27 жовтня опановує він гору Ключ, силкуючись зійти в долину

[Опору](#)

, щоб замкнути 50ту дивізію в синевідській китловині. Команда 55 дивізії бачить цю небезпеку й висилає 28 жовтня на гору

[Ключ](#)

У. С. С. Цю хвилину, коли сотня Сроковського відбирає цю кожна позицію, описує учасник так: «Стрільців щораз меншає. Одні ранені, другі вбиті. На кінець головний приступ. Усі ще цілі біжать скоро вперед. Москалі подалися взад. Одначе не всі це роблять. Багато Москалів вискочило з закопів та наставило багнети проти нас; але стрільці в одну мить потрощили їм голови. Вони не кололи багнетами, але били прикладами крісів. Вони спадали наче ті довбні згори. Сильно, твердо, смертельно. Боротьба тривала майже чверть години. Земля червона від крові, покрилася густо московськими трупами. Накінець ми взяли московські окопи".

Сотня мала 13 убитих і 14 ранених. Там ранили також чет. **Сроковського**; команду сотні перебрав по нім чет. Носковський. А проте ця перемога критичного становища на правому крилі 55ї дивізії не врятувала. Москалі посуваються далі долиною Бязи в напрямі лісистого кряжу

Зелемянки

. На спротив не стадо сил.

Більше таланило 55й дивізії на лівому крилі. Московські спроби перейти ріку Стрий біля [Крушельниці](#)

Австрійці відбили; 26а сотня Дідушка, яка після відпочинку в Чішадієві 23го жовтня прийшла знову на фронт, вдерлася навіть на г. Комарницьке, потягла за собою туди австрійські відділи й по тридневних боях приневолила ворога податися назад. Коли ж 1го листопада сотню Дідушка відкликали до запасу, Москалі знову опанували г. Комарницьке. Знову довелося У. С. С. рятувати „гонведів". Дня 3го листопада сотні Дідушка й Дудинського сміливою атакою відбили повтрачувані позиції. Одна стрілецька чета под командою чет. Кравса зайшла тоді до

[Орова](#)

, де другою дня розбила сотню козаків. У боях під самим Синевідськом була також сотня Горука, що повернулася була після виправи двадцятками до коша і звідтіля, 30го жовтня, приїхала на фронт.

З індивідуальних геройств У. С. С. у цих змаганнях, слід відмітити зокрема вчинок стр. Звіра, що «і своїм товаришем Німчуком, у часі бою коло Заводи» кинувся на п'ятьох Москалів, трьох убив у рукопашній боротьбі, двох (полонив і здобув один окоростріл. Після цього Звір пішов іще раз сам у ворожі заколи та захопив двох полонених.

Догідні становища 55ї дивізії не помогли. Противник увігнався переважливими силами далеко поза її праве крило, тим то її війська вночі із 7го на 8ме листопада відступили на лілію [Плав](#) е— [Тухолька](#) —Аннаберґ (нині село Нагірне). В Аннабсрґу залишились У. С. С. довший час.